

Énekelve Szlovéniában

Szeptember 15.-20. Ezt a hat napot vártuk már hetek óta, hiszen ekkor utazott Szlovéniába a Lovassy kórus és a Német nemzetiségi kórus tagjaiból álló projektkórusunk. Úti-célunk Ptuj volt, ez a kicsi de nagyon barátságos szlovén város, alig több, mint négyóránnyira tőlünk. Habár rengeteg felfedeznivaló várt ránk, mégsem eveztünk teljesen ismeretlen vizek felé, hiszen ott vártak ránk a ptuji diákok, akiket tavasszal, veszprémi látogatásukkor már megismertünk, legtöbbször meg is szerettük.

A kirándulás fénypontja csütörtök esti koncertünk volt a Dornava kastélyban, ahol végre megmutathattuk a szlovéneknek (és a néhány velünk utazó magyarnak is), hogy mit is csináltunk, mire is készültünk a nyár utolsó hetében. Azt hiszem, nem vallottunk szégyent, a német népdaloknak éppolyan sikere volt, mint a spirituáléknak vagy a "Szólj rám, ha hangosan énekelek"-nek. Koncert után se sikerült bennünket lecsendesíteni (nem is nagyon akartak), egyik teremben a szintetizátor, másik teremben a harmonika hangja jelezte, hogy a majd' kétórás színpadon álldogálás se vette el a kedvünket a zenéléstől.

Persze nem csak ptuji sétákkal és dalolással töltöttük az időt. Szlovénia kis ország, négy óra alatt szinte bárhova el lehet jutni, és ezt ki is használtuk.

Megcsodáltuk a Postojna cseppkőbarlangot – közben vakgóték és különböző barlangi bogarak után kutattunk, – lógattuk a lábunkat a tengerbe Piranban - már amikor nem a várba kapaszkodtunk fel, sőt, még a gyógynövények világából is kaptunk egy kis ízelítőt Olimje-ben - bár volt, akinek a szomszédos csoki-manufaktúra ajándékboltja jobban izgatta a fantáziáját...

Ha már Szlovéniában jártunk, Ljubljánában is körülnéztünk, aztán jött a tündérmesék tava, Bled, hegyek között, kis szigettel a közepén, ahova a vállalkozó kedvűek behajókázhattak, sőt, aki a harangkötelet meghúzta, még egy kívánsága is teljesülhetett, - legalábbis így szól a legenda. De az se járt rosszul, aki a várban nézett körül, vagy inkább a várból nézett ki, hiszen a kilátás mindenhol szép volt, de legszebb mégis a hegytetőről. Itt még egy veszprémi turistacsoporttal is találkoztunk.

Utolsó nap pedig mindenkinek a saját kalandjai következtek, volt akit kalandparkba vittek a szlovén fogadócsaládok, volt, akit fagyizóba. Aztán könnyes búcsú, hazafelé köszönet a tanároktól, köszönet a tanároknak, meg az utolsó lehetőség mesélgetni, hogy mondják szlovénul a jó reggelt, meg ki nyerte a tegnapi bowling-meccset. Adijo mindenkinek!

Balogh Rozi